

Sygn. akt **IC 676/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w (...) I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy Karolina Ostasiuk

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 r. w (...)

na rozprawie sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia**

o zapłatę

orzeka:

- I. oddala powództwo w całości;
- II. zasądza od powoda A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 zł / siedem tysięcy dwieście złotych / tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- III. nieuiszczoną przez powoda opłatę od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: IC 676/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 czerwca 2014 roku powód A. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla (...) w (...) kwoty 699.094, 01 zł tytułem naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...) stwierdzonej przez Sąd Apelacyjny w (...) orzeczeniem z 13 sierpnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II S 68/13. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 15 ust. 1 Ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki oraz art. 417 k.c., 444 pkt 2 k.c., 445 pkt. 1 k.c. 448 k.c. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa kosztów procesu, ewentualnego zastępstwa procesowego oraz kosztów pełnomocnictwa według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż na szkodę składają się : konieczność sprzedaży mieszkania o wartości 322.500 zł, za kwotę niższą tj. 299.000 zł, której część jak wskazał powód „została przeznaczona na spłatę długów, reszta umożliwiła remont wiejskiej chaty”, utratę „pozyskanej również ze spadku w gotówce kwoty 58.594,01 zł”, zmniejszenie widoków powodzenia na przyszłość, brak możliwości „wspomagania dorastających córek” utratę zameldowania w W., pogłębiającą się od 2007 roku depresję psychiczną, którą powód „wycenił” na 121.187,62 zł, utracone dochody w wysokości 300.000 zł, które powód mógłby uzyskać nieprzerwanie pracując przez 5 lat, a także kwotę 18.000 zł jako „koszty 6 letniego procesu”. Powód wskazał ponadto, iż okoliczności te stanowiły następstwa

stwierdzonej przewlekłości postępowania, które miało również skutki w postaci naruszenia jego dóbr osobistych / pozew k. 2-15/.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego dla (...) w (...) w odpowiedzi na pozew z dnia 10 października 2014 roku wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państw kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż powód nie wykazał, iż poniósł szkodę na skutek przewlekłości postępowania, tym bardziej nie można przyjąć, iż pomiędzy działaniem pozwanego, a deklarowaną szkodą zaistniał bezpośredni i adekwatny związek przyczynowy. Zdaniem pozwanego brak jest uzasadnionych podstaw do oceny, iż dziewięciomiesięczna przewlekłość postępowania karnego, w którym powód brał udział w charakterze oskarżyciela posiłkowego, mogła prowadzić do skutku w postaci konieczności sprzedaży mieszkania, poniżej jego wartości, utraty spadku, czy też utraty dochodów. Zdaniem pozwanego brak jest również podstaw do stwierdzenia, iż w wyniku przewlekłości postępowania utracił wiarygodność, a w następstwie tego nie mógł podjąć zatrudnienia, a co za tym idzie utracił możliwość objęcia stanowiska Dyrektora Instytutu (...) w P. /odpowiedź na pozew k. 460-468/.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie /protokół rozprawy k. 503—507/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. K. od dnia 05 listopada 2003 roku do dnia 30 września 2007 roku był zatrudniony na stanowisku Dyrektora w (...) w W. /okoliczność bezsporna/.

Pismem z dnia 01 grudnia 2006 roku Prezydent (...) W. przedstawił A. K. wystąpienie pokontrolne w związku z wynikami kontroli przeprowadzonej przez Biuro Kontroli Wewnętrznej i Audytu (...) (...). W.

w zakresie realizacji zadań statutowych, polityki kadrowej, gospodarki środkami finansowymi w okresie 2005 – I kwartał 2006 roku. W toku kontroli ustalono, że Dyrektor (...) nadał regulamin organizacyjny (...) niezgodnie z art. 13 ust. 3 ustawy o organizowaniu

i prowadzeniu działalności kulturalnej, a następnie na podstawie tego regulaminu dokonywał zmian w strukturze organizacyjnej (...). Negatywnie oceniono realizowanie w (...) polityki kadrowej. W toku kontroli gospodarki finansowej ujawniono nieprawidłowości w zakresie realizacji wydatków, inwentaryzacji przeprowadzonej w 2005 roku, ewidencji majątku (...), przestrzegania zasad rachunkowości oraz procedur kontroli finansowej obowiązującej w (...). Oceniono, że (...) na niekorzystnych warunkach finansowych zawierał umowy z wykonawcami prowadzącymi działalność artystyczną. Stwierdzono, że Dyrektor (...) w zdecydowanej większości nie zrealizował wniosków pokontrolnych wydanych przez Państwową Inspekcję Pracy oraz zaleceń wydanych po audycie wewnętrznym przeprowadzonym w roku 2005. Jako osobą odpowiedzialną za nieprawidłowości wskazano A. K. /**dowód**: uzasadnienie wyroku w sprawie X K 215/12 – k. 258-290/.

Zarządzeniem z dnia 26 lutego 2007 roku Prezydent Miasta Stołecznego W.

na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej odwołał A. K. ze stanowiska Dyrektora (...). W uzasadnieniu do projektu zarządzenia podano, że powodem odwołania były wyniki kontroli przeprowadzonej przez Biuro Kontroli Wewnętrznej i Audytu (...) (...). W.. W związku z powyższym pismem z dnia 27 lutego 2007 roku przesłano A. K. zawiadomienie o odwołaniu i oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia. W związku z przebywaniem A. K. do końca czerwca 2007 roku na zwolnieniu lekarskim okres wypowiedzenia upłynął w dniu 30 września 2007 roku /**dowód**: uzasadnienie wyroku w sprawie X K 215/12 – k. 258-290/.

W dniach 26 marca – 29 czerwca 2007 roku Podkomisja Komisji Rewizyjnej Rady D. Ś.(...). W. przeprowadziła kontrolę w (...). Przedmiotem kontroli było zbadanie gospodarności, rzetelności i celowości w wypełnianiu przez (...) powierzonych mu zadań. W wyniku kontroli ustalono, że (...)dwukrotnie" zapłacił A. K. za wykonanie scenariuszy do (...), tj. w roku 2005 kwotę 12.000,00 zł brutto, a w roku 2006 kwotę 20.000,00 zł brutto. Między stronami nie podpisano żadnej umowy, co uniemożliwiło ocenę celowości

i gospodarności przygotowania ww. scenariuszy. A. K. „wyplacił sobie” nagrodę roczną za 2005 rok w kwocie 8.000,00 zł mimo braku decyzji Prezydenta (...) W.

w tej kwestii. Ponadto ustalono, iż A. K. przywłaszczył sobie rzeczy będące własnością (...), stwierdzono konflikt interesów między A. K. a (...) oraz niegospodarność ówczesnego dyrektora. Podkomisja wniosła do Zarządu D. Ś. o podjęcie samodzielnych działań w postaci: rozwiązania umowy o pracę z A. K., odzyskania mienia (...) pozostającego w jego dyspozycji

i zawiadomienia Prokuratury o podejrzeniu popełnienia przez niego przestępstwa /**dowód**: uzasadnienie wyroku w sprawie X K 215/12 – k. 258-290/.

Po sporządzeniu przez Podkomisję protokołu kontroli W. B. pełniący funkcję Burmistrza D. (...) polecił U. M. – rzecznikowi prasowej (...) D. sporządzenie „informacji prasowej” na konferencję prasową, która odbyła się w dniu 05 lipca 2007 roku w Urzędzie D. (...). Na konferencji tej W. B. odczytał przygotowaną „informację prasową”, z którą wcześniej zapoznał się, została ona także rozdana obecnym na konferencji dziennikarzom. Przedmiotowa „informacja prasowa” powoływała się na kontrolę Podkomisji Komisji Rewizyjnej przeprowadzoną w okresie od 26 marca do 29 czerwca 2007 roku oraz wewnętrzną kontrolę dokumentacji (...) w latach 2005 – 2006

i zawierała pogrubione śródtytuły. Pierwszy o treści „Łamanie prawa i przekraczanie posiadanych kompetencji”, gdzie jako rozwinięcie wypunktowano dwukrotne wypłacenie przez (...) A. K. wynagrodzenia za wykonanie scenariuszy do (...) bez podpisania umowy, bez rachunków i bez zgody nadzorującego Biura (...), wypłacenie nagrody bez podstawy w postaci uchwały – wystąpienia Zarządu D. do Prezydenta i bez poświadczenia przyznania nagrody przez Prezydenta, nadużywanie służbowego telefonu komórkowego, za który rachunki przekraczają czasami 2.000,00 zł. Drugim wyróżnionym śródtytułem był zapis „Przywłaszczanie materiałów i wyposażenia stanowiącego własność Miasta”, gdzie jako rozwinięcie wypunktowano bezumowne korzystanie i dysponowanie przez A. K. majątkiem (...) w postaci mebli

i materiałów eksploatacyjnych do sprzętu komputerowego, sprzętu elektronicznego (laptop, dyski twarde, telefon komórkowy) i oprogramowania oraz 500 sztuk płyt wyprodukowanych przez (...) J. D., odmowę zwrotu rzeczy należących do (...), okoliczność znajdowania się w (...) sprzętu wypożyczonego od A. K. bez formalnej podstawy, tzn. umowy użyczenia, darowizny, co określono jako konflikt interesów, zaznaczono przy tym, że A. K. domaga się zwrotu pieniędzy za użytkowanie tych rzeczy. Jako trzeci śródtytuł zapisano „Nieprawidłowości w gospodarowaniu środkami publicznymi”, a jako rozwinięcie wypunktowano niegospodarność polegającą na przekroczeniu planu rozchodów przyjętego na 2006 rok o kwotę 188.323,00 zł, gdzie największe ponadplanowe koszty pochłonęły imprezy organizowane w (...). Wskazano, że praktycznie wszystkie pozostałe koszty rzeczowe poza kosztami wynagrodzeń dla pracowników zostały wykonane w kwotach znacznie wyższych od planowanych, co oceniono jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych i zapowiedziano przygotowanie odpowiedniego zawiadomienia do rzecznika dyscypliny finansów publicznych. Nadto wypunktowano zawarcie umowy na projekt i wykonanie aranżacji (...) na kwotę blisko 200.000,00 zł z naruszeniem przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych. Informację podsumowano oceną, że w wyniku przeprowadzonych kontroli stwierdzono, że były dyrektor (...) A. K. nie realizował swoich zadań gospodarnie, rzetelnie i celowo, publiczne pieniądze były wydawane niewłaściwie oraz bez racjonalnego uzasadnienia. Nagminnie w działalności A. K. było łamanie prawa, nie stosowanie się do obowiązujących norm i nie wywiązywanie się z powierzonych mu zadań. Wskazano, że wnioski te potwierdzają wyniki kontroli przeprowadzonej w 2006 roku przez Biuro Kontroli Wewnętrznej i Audytu (...) W., a w związku z powyższym Zarząd D. będzie zabiegał o rozwiązanie umowy o pracę z A. K. jako pracownikiem (...) oraz odzyskanie mienia (...) pozostającego w jego dyspozycji, złoży również wniosek do Prokuratury /**dowód**: uzasadnienie wyroku w sprawie X K 215/12 – k. 258-290/.

W dniu 29 listopada 2007 roku powód złożył do Sądu Rejonowego dla (...) w (...) prywatny akt oskarżenia zarzucając ówczesnemu Burmistrzowi D. (...) pomówienie go w trakcie konferencji prasowej z dnia 05 lipca 2007 roku. Pismem z dnia 24 października 2008 roku A. K. złożył pismo uzupełniające akt oskarżenia / **dowód**: prywatny akt oskarżenia k. 23-36, uzupełnienie aktu oskarżenia k. 168-176/.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2009 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia wydanym w sprawie IX K 1822/07 postępowanie karne wobec W. B. umorzył /**dowód**: postanowienie k. 190-192/.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez A. K.. Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2009 roku Sąd Okręgowy w (...) w sprawie X Kz 270/09 uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Warszawy –Śródmieścia do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, iż rozstrzyganie co do istoty sprawy bez przeprowadzenia postępowania dowodowego na rozprawie powinno być stosowane w wyjątkowych wypadkach, a takowy zdaniem Sądu Okręgowego X Wydział Karny w niniejszej sprawie nie nastąpił /**dowód**: postanowienie k. 194-195/.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy wyrokiem z dnia 10 października 2011 roku Sąd Rejonowy dla (...) w (...) w sprawie oznaczonej sygn. akt X K 26/10 uniewinnił oskarżonego W. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu /**dowód**: wyrok z uzasadnieniem k. 212-240/.

Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego A. K. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w (...) X Wydział Karny z dnia 10 października 2011 roku o sygn. akt X K 26/10 wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 roku w sprawie oznaczonej sygn. akt X Ka 1027/11 zaskarżony wyrok uchylił do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia X Wydział Karny /**dowód**: wyrok z uzasadnieniem k. 244-252/.

Po kolejnym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dla (...) wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 roku w sprawie X 215/12 oskarżonego W. B. za winnego, tego że w dniu 5 lipca 2007 roku w W. na konferencji prasowej w Urzędzie D. (...), pełniąc funkcję burmistrza dzielnicy, odczytując udostępnioną dziennikarzom „informację prasową”, pomówił byłego dyrektora (...) o łamanie prawa i przekraczanie posiadanych kompetencji, przywłaszczenie materiałów i wyposażenia stanowiącego własność Miasta, nieprawidłowości w gospodarowaniu środkami publicznymi, co mogło go poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla jego zawodu i rodzaju działalności /**dowód**: wyrok z uzasadnieniem k. 258-290/.

W dniu 4 stycznia 2012 roku wpłynęła apelacja od w/w wyroku. W dniu 15 lutego 2013 roku akta sprawy wpłynęły do Sądu Okręgowego. Zarządzeniem z dnia 26 lutego 2013 roku wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na dzień 15 kwietnia 2013 roku. W dniu 15 kwietnia 2013 roku sprawa została zdjęta z wokandy z uwagi na chorobę sędziego referenta, kolejny termin rozprawy odbył się w dniu 25 czerwca 2013 roku, zaś rozpoznania sprawy w tym dniu zostało odroczone z uwagi na zmianę obrońcy oskarżonego i jego wnioski o odroczenie z uwagi na konieczność zapoznania się z aktami. Kolejny termin został wyznaczony na dzień 3 lipca 2013 roku, sprawa została wówczas także odroczone z uwagi na chorobę oskarżonego, rozprawa została odroczone na dzień 25 września 2013 roku /**dowód**: uzasadnienie postanowienia k. 339-344/.

W dniu 11 lipca 2013 roku wobec zastrzeżeń proceduralnych A. K. do Sądu Rejonowego dla (...) postępowania złożył on do Sądu Apelacyjnego w (...) skargę na naruszenie praw strony do rozpoznawania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, w której występował w charakterze oskarżyciela prywatnego, toczącej się przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...) o sygn. akt X K 215/12 i Sądem Okręgowym w (...) pod sygn. akt X Ka 214/13 oraz przyznanie od Skarbu Państwa na jego rzecz sumy pieniężnej w kwocie 20.000 zł / **dowód**: uzasadnienie postanowienia k. 339-344/.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013 roku Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie II S 68/13 uznał za zasadną w części skargę powoda A. K. i stwierdził, iż w sprawie zarejestrowanej w Sądzie Rejonowym dla (...) w (...) pod sygn. akt X K 215/12 nastąpiła przewlekłość postępowania. Ponadto Sąd Apelacyjny w (...) zasądził od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla (...) w (...) na rzecz A. K. odszkodowanie w kwocie 2000 zł oraz zwrócił mu opłatę sądową od skargi w wysokości 100 zł / **dowód**: postanowienie k. 339-344/.

Wyrokiem z dnia 25 września 2013 roku Sąd Okręgowy w (...) w sprawie X Ka 214/13 roku uchylił wyrok Sądu Rejonowego dla (...) w (...) z dnia 5 grudnia 2010 roku wydany w sprawie X K 215/12 i postępowanie umorzył wobec przedawnienia karalności czynu / **dowód**: wyrok k. 347-351/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumentów, w tym kopii wyroków, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a także z przesłuchania powoda w charakterze strony. Sąd uznał te dowody za wiarygodne nie znajdując podstaw, aby ich moc dowodową i wiarygodność zanegować z urzędu.

Sąd oddalił wniosek powoda dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. uznając, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, które pozwalały na wydanie rozstrzygnięcia. Natomiast przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów na wskazane okoliczności przedłużyłoby jedynie postępowanie, a nie miałyby wpływu na rozstrzygnięcie sprawy z uwagi na argumenty powołane w niniejszym uzasadnieniu. Ponadto mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia należy stwierdzić, że oddalony wniosek dowodowy został powołany na okoliczność nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną dochodzonego powództwa powód powołał art. 15 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.2004.179.1843 z późn. zm.) oraz art. 417 k.c., 444 pkt 2 k.c., 445 pkt. 1 k.c. 448 k.c.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki strona, której skargę na przewlekłość uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika. W myśl ust. 2 przywołanego przepisu postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w postępowaniu cywilnym o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, co do stwierdzenia przewlekłości postępowania. Jednakże przepis ten nie może stanowić prawnomaterialnej podstawy do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Dlatego też, fakt uzyskania przez powoda A. K. prejudykatu w postaci orzeczenia o stwierdzeniu przewlekłości w postępowaniu sądowym nie zwalnia go z obowiązku wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci związku przyczynowego w stopniu adekwatnym, szkody, a także jej wysokości.

Zgodnie z treścią art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zaniechanie podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączyłoby powstanie szkody.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zgłoszone przez powoda jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powód upatruje wyrządzenia mu szkody przez pozwanego w tym, iż naruszył on prawo powoda do rozpatrzenia jego sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, co w konsekwencji spowodowało powstanie u niego szkody majątkowej w postaci: konieczności sprzedaży mieszkania za kwotę niższą, utraty kwoty ze spadku, zmniejszenia widoków na przyszłość, braku możliwości wspomaganie dorastających córek, utraty zameldowania w W., depresji psychicznej, utraconych dochodów, a także kosztów 6 letniego procesu przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...).

Prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest jedną z najistotniejszych części składowych prawa do rzetelnego procesu sądowego. Prawo to przewidziane jest między innymi w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 284), w art. 14 ust. 3 pkt c Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu dnia 16 grudnia 1966 r. w N. (Dz.U. 1977, nr 38, poz. 167) oraz w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP z dnia 27 kwietnia 1997 r. (Dz.U 1997, nr 78, poz. 483).

Fakt, że postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 sierpnia 2013 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II S 68/13 stwierdzono przewlekłość postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...) i przyznał mu z tego tytułu kwotę 2000 zł, przesądza w ocenie Sądu o spełnieniu przesłanki bezprawności działania bądź zaniechania władzy, wynikającej z art. 417 § 1 k.c.

Dokonując zatem subsumcji stanu faktycznego występującego na gruncie rozpoznawanej sprawy z zakresem zastosowania normy wyrażonej w przywołanych przepisach prawnych, Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie niniejszej, na gruncie przepisu art. 417 § 1 k.c., została spełniona przesłanka powstania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Skarbu Państwa w postaci bezprawności działania władzy. Spełnienie tej podstawowej przesłanki warunkującej odpowiedzialność pozwanego za przewlekłość postępowania nie przesądza jednak o możliwości uwzględnienia powództwa o odszkodowanie, ponieważ w przekonaniu Sądu powód nie wykazał wystąpienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności pozwanego w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanego (zaniechaniem rozsądnego w czasie rozpoznania sprawy) a szkodą pojmowaną jako konieczność sprzedaży mieszkania za kwotę niższą, utratę kwoty ze spadku, zmniejszenie widoków na przyszłość, brak możliwości wspomagania dorastających córek, utratę zameldowania w W., depresję psychiczną, utracone dochody, a także koszty 6 letniego procesu przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...).

W ocenie Sądu, fakt, że postępowanie karne dotknięte było przewlekłością, nie spowodowało wystąpienia szkody w mieniu powoda, a np. konieczność sprzedaży nieruchomości, nie jest normalnym następstwem przewlekłości postępowania.

Szkodą jest wszelki uszczerbek dotyczący osobę bez prawnego uzasadnienia, wyrażający się w różnicy pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki istniał i mógłby w normalnej kolei rzeczy istnieć, wytworzyć się, a stanem, jaki powstał skutkiem zdarzenia wywołującego zmianę. Ogólnie rzecz ujmując, jest to uszczerbek, który następuje w majątku uprawnionego. Szkoła może przejawiać się w dwóch postaciach, tzw. szkody rzeczywistej, jak i utraconych korzyści (art. 361 § 2 k.c.). Związek przyczynowy oznacza natomiast przyczynowe powiązanie przesłanki szkody oraz zdarzeń prawnych szkodę wywołujących (działania i zaniechania zobowiązanego lub inne zdarzenia prawne). Związek przyczynowy wyznacza granice odpowiedzialności odszkodowawczej w tym rozumieniu, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód chcąc zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. wykazać wyrządzenie mu szkody, winien wykazać wystąpienie różnicy w jego majątku wskutek bezprawnych zachowań pozwanego Skarbu Państwa-Prezesa Sądu Rejonowego dla (...) w (...). W ocenie Sądu powód nie podołał obowiązkowi wykazania wystąpienia szkody w jego majątku, ponieważ konieczność sprzedaży mieszkania za kwotę niższą, utrata kwoty ze spadku, zmniejszenie widoków na przyszłość, brak możliwości wspomagania dorastających córek, utrata zameldowania w W., depresja psychiczna, utracone dochody, a także koszty 6 letniego procesu przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...) za taką przez Sąd nie mogą być uznane. Powód nie wykazał procesowo, żeby na skutek zaniechań pozwanego poniósł szkodę majątkową.

Nie ma żadnej pewności, że gdyby powód uzyskał pozytywne dla niego rozstrzygnięcie w postępowaniu karnym toczącym się przed Sądem Rejonowym dla (...) w (...), to aktualnie jego stan majątkowy był wyższy nie tylko o dochodzone pozwem kwoty, ale i odsetki ustawowe od nich.

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd miał także na względzie przepisy art. 6 k.c., art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z przepisem tym odpowiednio skorelowane są przepisy art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., zgodnie, z którymi to na stronach spoczywa obowiązek przedstawiania dowodów, co do okoliczności sprawy oraz to, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji stwierdzić należy, iż to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek składających się na odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa. Wskazać należy, że żądanie musi być wykazane uzasadniającymi je faktami, a niespełnienie tego obowiązku naraża stronę na oczywiste konsekwencje w postaci niewykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu powód nie udowodnił wymaganych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, nie wykazał istnienia szkody, jej rozmiaru, ani związku przyczynowego pomiędzy działaniem, czy zaniechaniem ze strony podmiotu wyrządzającego szkodę a szkodą.

Mając powyższe rozważania na względzie, z uwagi na niewykazanie zasadności dochodzonego roszczenia, Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.. Na zasądzone koszty procesu składało się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 7 200 zł zgodnie z § 6 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 roku poz. 461 t.j.) .

Orzekając o nieuiszczonych kosztach sądowych w kwocie 34.955 zł, na które składały się koszty opłaty sądowej, od ponoszenia, których powód został zwolniony, Sąd doszedł do przekonania, że nie było podstaw do obciążania tymi kosztami stron procesu na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W związku z tym nieuiszczonymi kosztami należało obciążyć Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.